

List Preláta (jún)

„Po nanebovstúpení,“
vysvetľuje katechizmus
Katolíckej cirkvi, „je Kristov
príchod v sláve blízky,“ v tom
zmysle, že sa môže udiať
kedykoľvek.

14.06.2013

Moji milovaní, nech Pán ochraňuje
moje dcéry a mojich synov!

Na začiatku júna si vždy s
mimoriadnou silou spomíname na
svätého Josemaríu, ktorého liturgická
spomienka, slávnosť v Prelatúre, sa

slávi 26. júna. Pri rozjímaní nad jeho príkladom, životom, pri čítaní jeho diel, si vždy viac uvedomujeme veľké zázraky, ktoré Boh uskutočňuje s dušami, ktoré sú úplne verné jeho zámerom. Napadá mi zvolanie zo Svätého písma: *mirabilis Deus in sanctis suis* [1]. Aký obdivuhodný je Boh vo svojich svätých!

Úplné stotožnenie sa s Kristom, v čom vlastne spočíva svätosť, sa špeciálnym spôsobom pripisuje Duchu Svätému. Ďakujeme mu za činnosť, ktorou neustále posväcuje naše duše. Pred pár dňami pri slávení slávnosti Zoslania Ducha Svätého a neskôr slávnosti Najsvätejšej Trojice sme veľakrát pozdvihovali naše srdcia k Bohu, ktorého vôľou je, ako píše svätý Pavol, *aby boli všetci ľudia spasení a poznali pravdu.* [2]

S návratom do cezročného obdobia nám liturgia pripomína, že sa nachádzame v historickej etape

medzi príchodom Ducha Svätého a slávnostným príchodom Ježiša Krista na konci časov. Toto je jedna z práv obsiahnutých vo Vyznaní viery, ktorou sa uzatvára cyklus tajomstiev týkajúcich sa nášho Pána. Každú nedeľu počas svätej omše vyznávame, že Pán, ktorý teraz sedí po pravici Otca, *príde znova v sláve, aby súdil živých i mŕtvych a jeho kráľovstvo nebude mať konca.* **[3]**

„Po nanebovstúpení,“ vysvetľuje katechizmus Katolíckej cirkvi, „je Kristov príchod v sláve blízky,“ **[4]** v tom zmysle, že sa môže udiať kedykoľvek. Iba Boh pozná, kedy sa uskutoční táto udalosť, ktorá naznačí koniec dejín a konečné obnovenie sveta. Preto musíme bez paniky a strachu, ale so zodpovednosťou, kráčať dobre pripravení na toto konečné stretnutie s Ježišom, ktoré na druhej strane zažíva každý vo chvíli smrti. Z Boha vychádzame a k Bohu aj smerujeme: táto skutočnosť v

podstate tvorí zhrnutie kresťanskej múdrosti. No ako prednedávnom povedal Svätý otec, **často zabúdame na tieto dva póly histórie, viera v návrat Krista a v posledný súd niekedy nie je v srdciach kresťanov taká jasná a pevná. [5]**

Uvažujme o tom, že tomuto definitívnemu Pánovmu stretnutiu s každým z nás, predchádza naše konanie v každej chvíli počas všedného života. Ešte si živo pamätám zápal, s ktorým ho svätý Josemaría prosil pre toto každodenné kráčanie: *mane nobiscum!* **[6]**, *zostaň s nami*. Hovoríme mu to aj my, vedomí si toho, že ho musíme nechať pôsobiť v našom živote? Taktiež nás povzbudzoval, aby sme boli vždy pripravení zložiť Bohu účty z našej existencie. V *Ceste* napísal: „**Príde súdiť živých i mŕtvych,**“ *modlíme sa vo vyznaní viery. Kiež by si nikdy nestratil zo zreteľa tento súd, túto spravodlivosť a... tohto*

Sudcu. [7] Som svedkom, že každý deň bral osobne do úvahy túto neistotu a naplňala ho radosťou. Rovnako my všetci, čo vieme, že sme Božími deťmi, by sme sa mali radovať. Preto pridával: ***Nehorí ti duša túžbou, aby bol tvoj Boh, Otec spokojný, keď ťa bude mať súdiť?*** **[8]**

Prítomnosť, historická etapa, v ktorej nám pripadlo žiť „je časom očakávania a bdenia“ [9] , počas ktorého musíme pracovať s nadšením a entuziazmom dobrých detí, aby sme postupne na zemi s pomocou milosti zavádzali Božie kráľovstvo, ktoré Ježiš Kristus dovedie v posledný deň do dokonalosti. Tak sa vysvetľuje podobenstvo o talentoch, ktoré náš Otec toľkokrát komentoval. [10]

Rímsky pontifex nám to pripomenul na jednej zo svojich katechéz, ktoré sa organizujú pri príležitosti Roku viery. **Čakanie na návrat Pána je**

časom konania (...), časom, počas ktorého máme využiť dary od Boha, no nie pre nás samých, ale pre neho, pre Cirkev, pre druhých; je časom, počas ktorého sa treba neustále snažiť, aby vo svete rástlo dobro. A osobitne dnes, počas obdobia krízy, je dôležité neuzatvoriť sa, nepochovať vlastný talent, vlastné duchovné, intelektuálne, materiálne bohatstvo, všetko to, čo nám Pán dal, ale otvoriť sa, byť solidárny, pozorný k druhým. [11]

Deti moje, nezabudnime na tieto odporúčania, snažme sa, aby ich aj druhí nielen počúvali, ale aby sa tiež snažili uviesť ich do praxe. V konečnom dôsledku sa všetko dá zhrnúť do toho, aby sme zostali vždy pozorní, pre lásku Božiu, k potrebám druhých, začínajúc tými najbližšími, tými čo žijú po našom boku z rodinných, pracovných alebo sociálnych dôvodov, majúť vždy na

pamäti, že ako napísal svätý Ján z Kríža a vyzdvihuje Katechizmus, „na konci života ťa budú súdiť podľa lásky“ [12] . Tak to vyjadruje sám Kristus v ohromujúcom obraze posledného súdu, ktorý zachytáva svätý Matúš [13] . Ako vieme slúžiť? Vkladáme nadprirodzenú a ľudskú radosť do detailov, ktoré by mali byť každodenné?

Rozjímanie nad týmito poslednými skutočnosťami, nemôže byť dôvodom, opakujem, k strachu, ktorý paralyzuje dušu, ale príležitosťou na napravenie našej pozemskej cesty tak, že sa prispôsobíme tomu, čo od nás Boh očakáva. Musí byť pre nás impulzom na to, aby sme lepšie žili prítomnosť. Boh nám milosrdne a trpezlivo ponúka tento čas, aby sme sa naučili rozpoznať ho každý deň v chudobných a malých, aby sme vynaložili naše sily na dobro a aby sme bdeli v modlitbe a láske. [14]

Je to Duch Svätý, ktorého Ježiš poslal na svet po jeho slávnom nanebovstúpení, ktorý nás podopiera a poháňa. Prednedávnom sme o tom rozjímali pri príležitosti slávnosti Zoslania Ducha Svätého, a vyznávame jeho existenciu a činnosť v Cirkvi, vždy keď sa modlíme

Vyznanie viery: Verím v Ducha Svätého, Pána a Oživovateľa, ktorý vychádza z Otca i Syna. Jemu sa zároveň vzdáva ta istá poklona a sláva ako Otcovi a Synovi. On hovoril ústami prorokov. [15]

Jedná sa o pravdu, ktorá je ľudským rozumom nedosiahnuteľná, ktorú Kristus zjavil apoštolom a ktorá nám ukazuje veľkosť a dokonalosť Boha.

„Otec nie je nikým utvorený, ani stvorený, ani splodený. Syn nie je Otcom ani utvorený, ani stvorený, ale splodený. Duch Svätý nie je Otcom a Synom utvorený, ani stvorený, ani splodený ale vychádzajúci.“ [16]

Katechizmus Katolíckej cirkvi zhrňa

túto doktrínu pár slovami: „Božia jednota je trojjediná.“ [17]

Duch Svätý je Láska prvých dvoch Osôb: Láska nestvorená a nekonečná, Láska tej istej podstaty, Láska večná, ktorá pochádza zo vzájomného odovzdania sa Otca a Syna: je to absolútne nadprirodzené tajomstvo, ktoré poznáme vďaka tomu, že nám ho odhalil sám Ježiš a ktoré nám pomáha porozumieť veľkosti daru lásky. Stavajúc na Ježišových slovách a vedení magistériom sa cirkevní otcovia a iní veľkí teológovia snažili vysvetliť nejakým spôsobom, vždy vo šerosvite viery, božskosť Ducha Svätého.

Svoje učenie zakladali na spôsobe spoznávania a milovania, ktoré je vlastné ľudským bytostiam stvoreným na Boží obraz. Cez mená a úlohy, ktoré sa vo Svätom písme prisudzujú Duchu Svätému, vysvetlili jeho pôvod z Otca a Syna ako

prežívajúcu Lásku. Ako Boh Otec, ktorý pozná svoju vlastnú Esenciu plodí Syna, tak sa Otec a Syn milujú v jedinom, nekonečnom a večnom skutku lásky, ktorým je Duch Svätý.

Akú radosť a pokoj nám musí prinášať viera v to, že Duch Svätý nám vždy pomáha. Nielenže nás sprevádza zvonka ako dobrý priateľ, ale je s nami ako hosť, ktorý spolu s Otcom a Synom prebýva v intímnosti našej duše v stave milosti. *On je oddychom od práce, občerstvením počas tepla, útechou pre plačúcich, [18] ako sa modlí Cirkev v sekvencii na slávnosť Zoslania Ducha Svätého. Je lux beatíssima , blahoslavené svetlo, ktoré preniká až na dno duše: osvecuje nás, aby sme lepšie spoznali Krista, posilňuje nás, aby sme ho zblízka nasledovali, keď sa zdá, že nás obkľúčujú prekážky, podnecuje nás vyjsť zo seba samých, aby sme sa zaujímali viac o druhých a priblížili ich k Bohu.*

Božia sila a moc osvecujú tvár zeme. Duch Svätý svojou prítomnosťou naďalej pomáha Kristovej Cirkvi, aby bola – vždy a vo všetkom- znamením vyzdvihnutým pred všetkými národmi, zvestujúc ľudstvu Božie milosrdenstvo a lásku (viď Iz 11, 12). Hoci by boli naše obmedzenia veľké, môžeme my ľudia s dôverou hľadiť na nebo a byť plní radosti: Boh nás miluje a vyslobodzuje nás z našich hriechov. Prítomnosť a pôsobenie Ducha Svätého v Cirkvi sú zárukou a príslubom večnej blaženosti, tej radosti a pokoja, ktoré má pre nás Boh pripravené.
[19]

Jedna z najčastejšie používaných metafor, ktoré používa Písmo, keď hovorí o Duchu Svätom, je metafora o vode: látka, ktorá je nevyhnutne potrebná na prirodzený život: tam, kde chýba alebo je jej málo, sa všetko premení na púšť a živé tvory

ochorejú alebo zomrú. Vyjadruje jednu z veľkých bohatstiev, ktoré Stvoriteľ zveril ľuďom, aby ich dobre spravovali na službu všetkým. V nadprirodzenom zmysle je zdrojom života Duch Svätý. Ježiš Kristus počas svojho rozhovoru so Samaritánkou a neskôr na sviatok stánkov sľúbil, že tým, čo s vierou prijímajú jeho slovo, dá živú vodu, spraví zo všetkých, čo ho hľadajú, prameň živej vody, ktorý bude neustále prameniť z ich vnútra. Svätý Ján zaznamenáva že, *to hovoril o Duchu, ktorého prijímú tí, čo v Neho uveria.* **[20]**

Duch Svätý prichádza ku kresťanom ako nevyčerpatelný zdroj nadprirodzených pokladov. Prijali sme ho pri krste a birmovaní, udeľuje sa nám vo sviatosti zmierenia, pri ktorej sa opäť využívajú v dušiach nekonečné Kristove zásluhy, je poslaný do našich duší vždy, keď prijímame Eucharistiu a ostatné sviatosti, koná

v našom svedomí prostredníctvom darovaných čností a darov... Jedným slovom, jeho úloha spočíva v tom, aby nás urobil skutočnými Božími deťmi a aby sme sa správali v zhode s dôstojnosťou, ktorú nám táto skutočnosť dáva. **Učí nás pozeráť sa Kristovými očami, žiť náš život tak, ako ho žil Kristus, chápať život tak, ako ho chápal Kristus. To je dôvod prečo živá voda, ktorou je Duch Svätý, utišuje smäd nášho života.**

[21]

Duch Svätý, Pán a Darca života, ktorý hovoril skrze prorokov a pomazal Krista, aby nám oznámil Božie slová, pokračuje a pôsobí, aby bolo jeho hlas počuť v Cirkvi a v dôvernosti každej duše. Preto, **žiť podľa Ducha Svätého je žiť z viery, nádeje, lásky, nechať, aby nás Boh ovládol a zmenil od koreňa naše srdcia, aby ich urobil podľa svojich predstáv. [22]** Budme vďační za starostlivosť, ktorú nám

poskytuje ako dobrý otec alebo matka, ktorým nám je, v skutočnosti je nám oveľa bližší. Obraciame sa na neho často? Obnovujeme každý deň rozhodnutie udržať našu dušu pozornú na jeho vnuknutia? Usilujeme sa nasledovať ich bez kladenia odporu?

Na to, aby sme zrealizovali tieto túžby, Vám odporúčam, aby ste si osvojili slová, ktoré svätý Josemaría napísal v prvých rokoch Diela: ***Príď Duchu Svätý! Osvieť môj rozum , aby som spoznal Tvoje prikázania, posilni moje srdce proti nástrahám nepriateľa, podnecuj moju vôľu... Počul som tvoj hlas a nechcem sa zatvrdiť a odporovať tým, že budem hovoriť: potom..., zajtra... Nunc coepi! Teraz! Aby sa nestalo, že zajtrašok pre mňa nikdy nenastane. Duch pravdy a múdrosti, Duch porozumenia a rady, Duch radosti a pokoja! Chcem to, čo ty chceš, pretože to***

***chceš ty, tak ako to chceš ty a
vtedy, keď to budeš chcieť ty... [23] .***

Prosme ho so všetkou dôverou za
Cirkev, za Svätého otca, za biskupov
a kňazov, za celý kresťanský ľud.
Osobitným spôsobom prosme za
malú časť Cirkvi, ktorou je Opus Dei.
Za jeho verných a spolupracovníkov,
za všetky osoby, ktoré sa približujú k
nášmu apoštolátu pohnuté
ušľachtilou túžbou slúžiť viac a lepšie
Bohu a druhým. Akú veľkú útechu
nám poskytuje slávnosť
Najsvätejšieho Srdca Ježišovho a
spomienka na Nepoškvrnené srdce
Panny Márie! Uchyľujme sa k týmto
útočiskám pokoja, lásky, radosti a
istoty.

Pred dvomi dňami som sa vrátil z
cesty do Juhoafrickej republiky, kde
sa čoraz viac rozširuje práca Diela.
Viete, že by som bol veľmi rád na
všetkých miestach, kde žijú a pracujú
moje dcéry a moji synovia. Všade

tam prichádzam prostredníctvom
modlitby, radostného umŕtvovania,
obetovania práce. Spojte sa s mojimi
úmyslami a modlite sa za mňa,
hlavne pri príležitosti mojich
narodenín, 14. júna, aby ma vždy vo
všetkom viedla iba túžba slúžiť Bohu,
Cirkvi, dušiam a všetkým Vám úplne
a radostne tak, ako si vždy počínal
náš Otec, s vernosťou milovaného
dona Álvara a mnohých, ktorí nás
predišli do nebeského domova.

So všetkou láskou Vás žehná

Váš Otec

+ Javier

Rím, 1. júna 2013

[1] Žalmy 67/68, 36 (Vg).

[2] 1 Tim 2, 4

[3] Rímsky misál, Nicejsko-
atanázovské vyznanie viery

[4] Katechizmus katolíckej Cirkvi, 673

[5] Svätý Otec František: Prejav na generálnej audiencii, 24. apríla 2013

[6] Lk 24, 29

[7] Svätý Josemaría, Cesta, 745

[8] Svätý Josemaría, Cesta, 746

[9] Katechizmus katolíckej Cirkvi, 672

[10] Vid' Mt 25, 14-30

[11] Svätý Otec František, Prejav z generálnej audiencie 24. apríla 2013

[12] Katechizmus katolíckej Cirkvi, 1022

[13] Vid' Mt 25, 31-46

[14] Svätý Otec František, Prejav z generálnej audiencie, 24. apríla 2013

[15] Rímsky misál, Nicejsko-konštantínopolské Vyznanie viery

[16] Atanázijské vyznanie viery

[17] Katechizmus katolíckej Cirkvi,
254

[18] Rímsky misál, slávnosť Zoslania
Ducha Svätého, Sekvencia

[19] Svätý Josemaría, Ísť s Kristom,
128

[20] Vid' Jn 4, 10-13; 7, 37-39

[21] Svätý otec František, Prejav z
Generálnej Audiencie, 8. mája 2013

[22] Svätý Josemaría, Ísť s Kristom,
134

[23] Svätý Josemaría, Rukopis
poznámok, apríl 1934

.....

sk-sk/article/list-prelata-jun/
(23.02.2026)